

Akiket kitüntetett a város

Oroszlány városá nyilvánításának 40. évfordulóján, a jubileumi ünnepségen több oroszlányi polgár kitüntetését kapott a város önkormányzatától, a település fejlődéséért végzett kiemelkedő tevékenységükért. Az alábbiakban a kitüntetetteket szólaltatjuk meg.

Fehérdi Csaba, az oroszlányi telephelyű Coloman Handler Fémárugár Magyarország Kft. üzemvezetője „Oroszlányért” vésetű aranygyűrű kitüntetésben részesült.

A város határában találjuk meg a hatalmas szerelősarnokokat, melyek tágas, világos nagy termeiben hosszú gépsorokon dolgoznak a munkások. A napi megfeszített munka az üzemvezetőn is érződik, az osztály képviselővel való két tárgyalása között tudunk szót váltani.

– Oroszlányi?

– Elég régóta, de Budapesten születtem, ott végeztem el főiskolán a gépgyártás technológiai szakot. A hatvanas évek végén költöztem Oroszlányba. A szomszédos faluban, Bokodon működött egy froszergyártó üzem, annak lettem a részlegvezetője. Ezt az üzemet vásárolta meg a Handler cég a privatizációs időszak kezdetekor, s összefogva az oroszlányi önkormányzattal s a városban és környékén már működő vállalatokkal közösen építettük teljesen újja a jelenlegi termelési komplexumunkat. Csak a legjobbakat tudjuk mondani a város önkormányzatáról, az ÉDÁSZ, a KOMTÁVHÓ s a többi támogatónk közreműködéséről, segítségéről...

Mi ezt úgy próbáljuk viszonzni, hogy a Bokodról áthozott százhatvan dolgozóval szemben ma már háromszáznegyven fős a létszámunk.

Jelenleg gyűrűs könyvszerkezet elemeket gyártunk, s ha kedvez tevékenységünknek a belső gazdasági fejlődés, a világi piac, további bővítésekre is készen állunk, s remélhetőleg még több oroszlányi embernek tudunk munkát, tisztességet biztosítani...

Bagócs János, súlyemelő edző „Oroszlányért” kitüntető oklevelet kapott az önkormányzattól.

Már a kézfogásán érződik, hogy kemény sportemberrel állunk szemben, s azt talán meg sem kell kérdezni, régen kezdte-e a sportolást...

– 1962-ben, a Csepel Autónál. Arra a vidékre való vagyok, Szigetszentmiklósról. Az autógyárban illetve a Szerszámgépfelkészítő Intézetben kezdtem ipari tanulóként, esztendővel szakmunkásként s már az iskolában megpróbáltam, mennyit bírok felemelni... Az ifjúsági válogatottban a világrekordereségig.

Aztán, 1962-ben az Oroszlányi Szézbányához hívtak, biztosították, hogy elvégezzem levelezőn a kertészeti egyetemet illetve, hogy aktívan sportolhassak.

Megnyertem két világbajnokságot. Nyomásban 140, lökésben 167 kiló volt a legtöbb, amit teljesítettem. Később négy Európa-bajnokságot nyertem, közülük három Szombathelyen, egyet Szófiában...

1974-ben sérülés ért, megvádolt a vállam. Azóta kénytelen voltam edzősködni, ámbar menet közben ebbe a munkába éppen úgy beleszerettem, mint korábban a saját versenyzéseimbe. Azóta több mint kétezer gyerek fordult meg a kezem alatt, sokukból lett eredményes súlyemelő.

Ma nem járnak igazán jó évek erre a sportágra, az edzősködés mellett kénytelen vagyok más forrásokból is pénzt keresni, de az öröm számomra, hogy városunk elismerte a céltudatos, szakszerű, gyakorlati munkát...

Durzák Endre tanárnak „Oroszlányért” kitüntető díszoklevelet adományozott a kép-

viselő-testület.

Az irodába, ahol találkoztunk lépcsőn kellett feljönni, s Bandi bácsi – ahogy egykori tanítványai, volt kollegái nevezik – bizony megtörölte a homlokát, nem könnyen lélegzett, s mondta is, – ez a „légzőkészülék” már nem az, amellyel gyerekkoromban futkostam a Rákos patak partján... Merthogy ott, Budapest külvárosában születtem, szlovák eredetű családból. És ott laktam akkor is, amikor már elvégeztem az iskoláimat, tanítani kezdtem, megnősültem, családunk lett... Hanem telente nagyon fáztunk. Akkor, az ötvenes években Budapesten és közvetlen környékén nagyon nehezen lehetett tüzelőhöz jutni. Elhatároztam, muszáj délebbre, melegebbre költöznünk. Így jött a látókörbe Oroszlány, ahol alkalmazást nyertem az akkori járásközségi, mellé összkomfortos lakást, végre rendes fűtés... Ezt azóta sem tudom a városnak eléggé meghálálni. Illetve próbáltam az egész tanári tevékenységemet úgy szervezni, hogy abban valahol mindig benne legyen a város szolgálata is.

A matematika tanítása, később az igazgatóhelyettesi teendők ellátása mellett mindig részt vettem az iskola sportéletében, melyet összekötöttünk a városával is. Végeztem munkát az MHSZ-ben – hiszen tartalékos tiszt voltam –, vezettem birkózószakosztályt és szerveztem rengeteg túrát a környező erdőbe, hegyekre...

Én nagyon megszerettem ezt a várost és környékét, soha nem gondoltam, hogy el kellene innen mennem. Talán meg se tudom már számolni, hogy helyettesként hány igazgatót szolgáltam ki...

Nyugdíjasként sem nyugszom, most ráérő időmben bőrdíszműveket gyártok s természetesen örülök a gyerekeimnek, unokáimnak, akikből remélem, jó oroszlányi polgárok lesznek.

Milán János, evangélikus lelkész „Oroszlányért” kitüntető oklevelet kapott a képviselő-testülettől.

– Oroszlányba – mondja – sokan jöttünk az országnak olyan vidékeiről, ahol szlovák közösségek éltek. Hiszen az Ófalu lakossága itt is zömében szlovák anyanyelvű lakosokból áll, akik megőrizték nemzetiségi hagyományait csakúgy, mint az evangélikus vallást.

Az én családom a Nógrád megyei Érsekvadkerten élt, apám gépészkovács volt s én a balassagyarmati reál gimnáziumból kerültem a soproni evangélikus teológiára. Bizony, régen volt ez – 1933-ban, s már a gyémánt oklevelet is megkaptam... A harmincas években az a szerencse is ért, hogy jó bizonyítványom jutalmául Svájcban is tanulhattam egy évig ösztöndíjasként. 1945 júniusában kerültem Oroszlányba, s bizony sok mindent újjá kellett építeni, újrakezdeni a háború után. A parókiát is magam építettem meg. Aztán a hívekkel közösen ifjúsági terem, ahol összejöveteleket tartottunk, színdarabokat tanultunk. Volt egy időszak, amikor ezt nem nézték jó szemmel.

Isten kegyelméből átvészeltük a nehéz időszakokat s később már nyugodtabb körülmények között jutott erőnk templomfelújításra, harangra, orgonára s bizonyára hozzájárult a gyülekezet megtartásához, hogy az istentiszteleteket szlovák és német nyelven is meg tudtam tartani...

Sokat segített mindig a feleségem, amellyel, hogy hat gyermekkel is megáldott bennünket az Úr. Két lányom s négy fiam van, itt élnek, dolgoznak mindnyájan Oroszlányban vagy a környékén, családjukkal együtt szeretettel, békeséggel könnyítik meg öreg napjaimat...

A város képviselő-testülete

„Oroszlányért” kitüntető díszoklevelet adományozott Zombolyai Mária festőművésznek.

Azt, hogy a város főutcáján az ötvenes évek tájékán épült bérházak igazán szépek lennének, azt ma már nem könnyű mondani. De ha a szürke folyosóról belépünk Zombolyai Mária lakására, egycsapásra egy másik világba érkezünk. A barátságos szobáknak nincs olyan zuga, mely ne viselné magán ügyes kezek, finom ujjak nyomát. Falvédők és terítők, padló- és faliszőnyegek, bútorok, tárgyak, díszítések – mind-mind egy érzékeny, gondos, jóízű lélekre vallanak.

S akkor még a festmények sora... – mintha mindegyikük egy távoli múltba hullt időről, gyerekkori tájakról vallana...

– Bizony – mondja Mária – fontos az életemben a szülőföld, mely nekem túl a Tiszán, Szatmár megyében, Nagyecsed környékén ringott... Azokat a kereteket, réteket, alkonyatokat, diófákat, füzéseket... nem lehet elfelejteni, csakúgy, ahogyan nagyapámat se, aki egyenes derék, derűs mosollyal állt a pitvarban akkor is, amikor – annyiszor – mindenéből kifosztották...

Hétéves voltam, amikor Oroszlányba költözött a családom, s nekem az volt a szerencsém, hogy az általános iskolában Závori Zoli bácsi lehetett a rajztanárom. Többek között ő is mondta, hogy a művészethez fontos lehet az iskola, de sokkal fontosabb az élet ismerete, az elmélyült gondolkodás, a tehetség, az érzelemlátás...

Ezért hát talán ma sem bánom, hogy a képzőművészeti főiskola helyett virágkertet szenteltem magamnak... nézve meg a „napraforgómat” – így kell ismerni a szírmokat s az ecsetet egyszerre, amikor az ember a festőállvány elé térdel... s ha más is kell, talán életszeret, amit nekem Ancsel Éva filozófiája fogalmaz meg a legtisztábban...

Talán nyolcvanháromban lehetett, amikor egy országos zsűriből Karsa Zsigmond és Pallagi Emil azt mondták nekem – ne írjam többé a meghívóimra, hogy „amatőr”... Azóta nem írom s azóta is sok kiállításom volt Budán, Miskolcon, Sopronban, külföldön, de olyan kis településeken is, mint Göböl-szöllős, ahol – mint helyben mondják: a lovakkal együtt – százhuszan laknak... jelenleg a neszmélyi kiállításomra készülök s örülök, hogy immár elismert oroszlányi polgárként, március tizenharmadikán nyílik ez a tárlat.

Az „Oroszlányért” kitüntető díszoklevelet a képviselő-testület megosztva adományozta Kulcsár Emilné és Kulcsár Emil részére, akik a majki műemlékegyüttes épületeinek gondnokai.

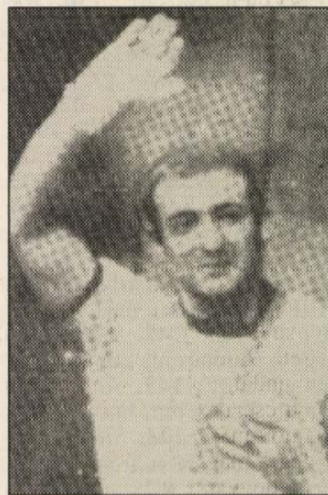
– A férjem – mondotta találkozásunkkor Kulcsár Emilné – korábban gépésztechnikus volt a Keripárnál. De, mióta ismerem, szenvedélyesen érdeklődött a történelem, a régészet, a muzeológia iránt, s Majk mindig különösen kedves volt számára.

Olyan helytörténeti kutatásokat végzett, melyek jelentősen hozzájárultak Oroszlány és környéke történetének pontos feltárásához, kutatási eredményeit tanítják is. Szíveskedve egy idő után engem is magával ragadott, segítettem neki, amiben tudtam. Én statisztikusként dolgoztam korábban, de amikor felajánlották – 1986-ban – hogy gondnokai lehetünk a műemlékegyüttesnek, s ide is költöztünk, itt is lakhatunk, örömmel elvállaltuk. S ma egy gyönyörű környezetben, annak múltját, jelenét, jövőjét egyaránt szívünkön viselve élünk, dolgozunk.

A műemlékegyüttest sokan felkeresik, a múlt színeiben több mint huszonháromezer belépőt sikerült eladnunk. De sokszor jönnek a város vagy a fenntartó cégek vendégei is, nyaranként nálunk funkcionál a Közművelődés Háza kulturális rendezvénysorozata, a Majki Nyár,

A kitüntetett kórus

Bagócs János

Zombolyai Mária

egész évben pedig az oroszlányi művelődési ház által működtetett népfőiskola kurzusainak hallgatóit fogadjuk.

Örömmel végezzük ezt a munkát, noha kevés a szabadidőnk, a távolabb élő családunkra is több kellene, hogy jusson. Abban bízunk, hogy Majk tovább fog fejlődni, s egyre többször „viszi el” a határainkon is túlra Oroszlány jó hírét, sokáig ad valódi élményt az ide látogatóknak.

A város önkormányzata kollektív kitüntetésként „Oroszlányért” oklevelet adományozott a Rozmaring Népdalkör és Hagyományörző Egyesület részére. A dalosok képviselőivel, Richter Kálmán egyesületi elnökkel és Tóth-Máté Eleknével, aki alapító tagja s egyben gazdasági vezetője az egyesületnek, találkoztunk.

Elmondották, hogy harminchárom énekes tagja van az együttesnek s tizennégy pártoló tagja az egyesületnek. A dalosok egy része már nyugdíjas, többségükben hölgyek, férfi tagjaik citera együttesként is kísérik műsoraikat.

Hetenként hétfői és szerdai napokon tartják próbáikat az Oroszlányi Városi Művelődési Központban.

Karnagyuk, művészeti vezetőjük Guttman Alfréd tanár úr, aki Kecskédéről jár be az énekesi összeállításokra, s Oroszlányban is nagy népszerűségnek örvend.

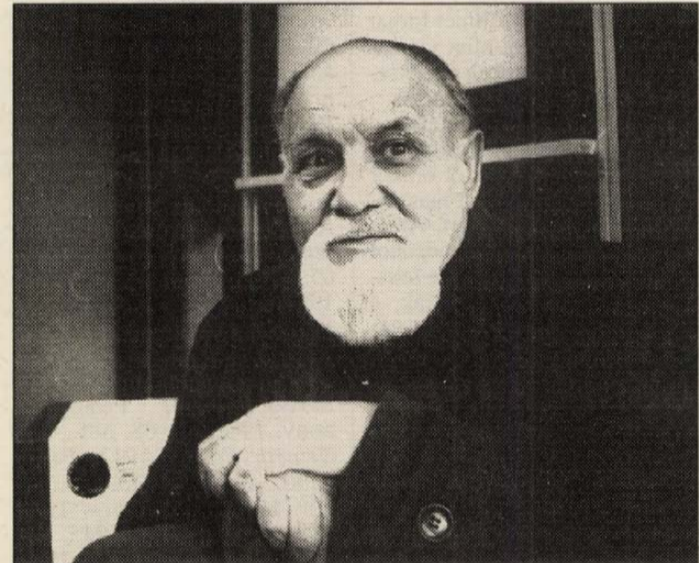
Az énekesek főként népdalokat énekel, megyeieket és meszebbre valókat egyaránt, s magyar nyelvűeket épp úgy, mint a szlovákokét, német nemzetiségűekét. De betanultak már finn népdalt is az Oroszlányban tartózkodó finn vendégek tiszteletére, továbbá szerepelnek repertoárjukban a bányászdalok is.

A kórusnak több rend szép egyenruhája van, melyet jórészt maguk készítettek.

A művelődési otthon mellett a város önkormányzata támogatja a kórust, s alkalmanként pályázatok vagy szponzorok útján is jutnak bevételhez.

Fennállásuk 10 éves jubileumára készülnek, melyet március 20-án kórustalálkozóval ünnepelnek meg.

Sulyok Kálmán

Durzák Endre

Milán János

Fehérdi Csaba

Kulcsár Emilné